

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 1632/2024
26.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... , чији је пуномоћник адвокат Димитрије Ђукић из ... , против тужене Општа болница „Др Радивој Симоновић“ са седиштем у Сомбору, ради исплате, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2899/23 од 31.01.2024. године, у седници одржаној 26.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2899/23 од 31.01.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Нишу Гж1 2899/23 од 31.01.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 917/21 од 11.09.2023. године ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова за исхрану за период 21.09.2018. године – 31.05.2022. године исплати износ од 138.798,00 динара са законском затезном каматом од 31.05.2022. године до исплате, те на име накнаде трошкова за коришћење годишњег одмора за исти период износ од 112.580,18 динара са законском затезном каматом од 31.05.2022. године до исплате, као и трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом другим изреке одређено је да свака странка сноси своје трошкове. Ставом трећим изреке тужилац је ослобођен плаћање судске таксе.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2899/23 од 31.01.2024. године ставом првим изреке одбијена је као неосноване жалба и првостепена пресуда потврђена у одбијајућем делу и делу којим је одређено да тужилац сноси своје трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се ревизија сматра изузетно дозвољеном у смислу члана 404. ЗПП.

Врховни суд је нашао да нису испуњени услови да се дозволи посебна ревизија јер у конкретном случају не постоји ниједан од разлога наведених у одредби члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/11...18/20) због којих би ревизију требало изузетно дозволити. Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, у циљу уједначавања судске праксе или новог тумачења права, нити је тужила о томе приложила одговарајуће пресуде.

Правоснажном пресудом одлучено је о тужбеном захтеву ради исплате неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора којом је оцењено да тужбени захтев није основан. Побијана одлука је у складу са закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 05.07.2022. године (да запослени којима се плате исплаћују у висини вредности минималне зараде у јавним службама, као корисницима буџетских средстава, остварују право на накнаду трошкова исхране у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора по основу рада, применом коефицијента за обрачун и исплату плата у којем је садржан додатак на име тих накнада и саставни је део коефицијента за сваког запосленог).

По оцени Врховног суда нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП због чега је одлучено као у ставу првом изреке. Истицање у ревизији на учињену битну повреду одредаба парничног поступка не представља законски разлог за изјављивање посебне ревизије.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите, ова парница спада у парнице из радних односа, будући да тужилац тужбеним захтевом тражи исплату неисплаћене накнаде трошкова за исхрану у току рада и регреса за коришћење годишњег одмора. Међутим, одредбом члана 441. Закона о парничном поступку, прописано је да је у парницама из радних спорова ревизија дозвољена у споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба не односи на новчано потраживање, када се примењује општи режим допуштености овог правног лека, према вредности спора.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужилац је тужбу ради исплате поднео 21.09.2021. године, а вредност предмета спора је 300.000,00 динара која је испод цензуса прописаног чланом 403. став 3. ЗПП, јер не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе. Имајући у виду наведено, Врховни суд је нашао да ревизија тужиоца није дозвољена те је применом члана 413. ЗПП одлучено као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**